

?La brasa dels contenidors

L'Alba Arans Fuller es guanya molt bé la vida, tot i viure en un complex format per desenes de contenidors. És l'obra arquitectònica més estranya que he vist mai, però malauradament ella m'ha demanat que no en publiqui cap imatge per preservar la seva intimitat. No crec que s'hagi de preocupar, ja que el bunyol arquitectònic amb prou feines es pot deduir a través de les imatges de satèl·lit gràcies als arbres de l'Anella Verda que l'embolcallen.

«De què em serveix a mi ser una bona negociadora, ser honesta, empatitzar amb el client i generar-li confiança, si el client no té cap necessitat? La meva feina és aconseguir que el client tingui la necessitat, i per fer-ho, provocho la manca d'un producte o servei. Això esdevindrà el desig del client, i finalment generarà una demanda que jo oferiré. Fàcil! Ara, també és evident que conèixer el teu producte o servei és bàsic, eh. En part, per això visc en aquesta fortalesa de contenidors reciclats». L'Alba Arans va interrompre l'explicació de les seves estratègies abans d'obrir la porta i accedir a l'interior del contenidor de paper que fumejava. A dins, s'intuïen les flames. Al cap de pocs segons, es va obrir la porta i se'n va escapar una fumerada negra i l'Alba carregada amb una graella plena de carn. «Aquests contenidors metàl·lics s'escalfen ràpidament i són excel·lents per a tot tipus de coccions», va assegurar abans d'estossegar mentre, a causa de l'espasme, li va caure la carn a terra. «Recuperant el tema sobre el que estàvem parlant: jo, abans dels contenidors, treballava en una coneguda empresa de reparació i substitució de vidres de vehicles. Hi havia dies on hi havia cues per entrar als tallers i d'altres on els operaris tenien poca feina. I, precisament, aquesta era la meva feina: assegurar que mai no hi haguessin els tallers buits. Coneixia uns professionals de guant blanc que a base de mòdics incentius per llunes rebentades, generaven les necessitats als nostres clients». L'Alba Arans va agafar una pedra, la va llançar contra el seu *antic apartament* format per una pila de vehicles desballestats i va fer esclatar un vidre. «Fàcil!», va exclamar.

Realment, aquella carn a la brasa estava deliciosa, llàstima de la textura desagradable de l'arrebossat de terra. Val a dir que després d'estar tot el matí donant voltes entre contenidors, m'estava morint de gana, així que l'Alba Arans va aconseguir generar-me la necessitat i oferir-me la solució. Em va quedar clar que «el bon foc fa el bon coc».